

**ZLOČIN
PRO SLEČNU
POIROTOVOU**

Jana Moravcová

Jana Moravcová

Vlastním jménem dr. Jana Neumannová, je česká spisovatelka a překladatelka. Po maturitě roku 1955 vystudovala tehdejší Vysokou školu ruského jazyka a literatury. V roce 1967 získala titul PhDr. na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracovala převážně jako redaktorka Lidového nakladatelství, od roku 1975 jako zástupkyně šéfredaktora Čs. spisovatele. Několikrát se účastnila akce pro mladé, začínající spisovatele Literární Luhačovice.

Do literatury vstoupila Jana Moravcová nejprve jako překladatelka z ruštiny a překladům se trvale věnuje i nadále - T.Jeseninová, K. Simonov, V. Vysockij. Napsala několik pohádek a knížek veršů pro děti, básnické sbírky pro dospělé, proslavila se sbírkami dvou knih povídek s tajemstvím Klub neomylných a Klub omylných, knihy sci-fi povídek, románů a detektivek.

Zločin pro slečnu Poirotovou

Jak obtížné je dát dohromady kloudný příběh v dnešní přetechizovaném světě? Přezdívá se jí slečna Poirotová, protože vydává detektivní příběhy, která jsou tak skvělé a jako by z oka vypadly příběhům o slavných detektivech Herculovi Poirotovi a slečně Marplové.

Jana Moravcová

ZLOČIN

pro slečnu Poirotovou

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Jana Moravcová-Neumannová – heirs c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-110-6 (PDF)

„Dobrý den! Tady agentura horských hotelů a chat...“

„Cože?! Já vám asi špatně rozumím,“ ozvala se překvapeně žena, která před pár okamžiky zvedla telefonní sluchátko.

„Můžete nám věnovat dvě minuty svého času?“

„To ještě nevím.“

„Rádi bychom vám položili několik otázek. Nezdržíme vás. Jde o průzkum názoru občanů na účinky našich opatření. Zahynul někdo z vašich blízkých při nějaké nehodě v horách?“

„Cože?!“ Tentokrát už ženský hlas zazněl dost ostře.

„Zahynul někdo...“

„Ne! Nikdo z mých blízkých na hory neleze,“ vyjekla žena a dopáleně sluchátko položila. „To jsou dneska ale průzkumy!“

Liboru Koubkovi připadalo všechno podezřelé hned od okamžiku, kdy se poštovní doručovatelka usmála a spiklenecky zamrkala.

„Nesu vám peníze, pane Koubek!“

Byly to rovné tři tisícovky...

Pomalu opřel francouzské hole o stěnu chodby před poštovními schránkami, nevěřícně si přečetl své jméno i správnou adresu na složenice, adresu odesílatele – a potom váhavě podepsal příjem.

„Vy se neradujete?“ podivila se doručovatelka. „Měli asi poslat víc, co?“

„Že to vyřizují takovýmhle způsobem...“ Nejistě pokrčil rameny.

„Jo, je to neobvyklý,“ souhlasila doručovatelka, čímž dala najevo, že si adresu odesílatele taky přečetla, „ale dneska je možný všeco. Asi to za ně vyřizuje soukromá osoba.“ A vesele odkráčela.

To, co Libor Koubek podepsal, byl totiž útržek poštovní poukázky typu C. A takhle obvykle posílá peníze soukromá osoba jiné soukromé osobě. Jenže tady jako odesílatel bylo uvedeno nakladatelství – notabene podnik, který už hezky dlouho neexistuje...

Libor Koubek se vrátil do bytu, usadil se v obýváku za stolem, a tak ho taky o půl hodiny později zastihla manželka Vilma, která se vrátila ze své směny v marketu. Pracovala tam jako pokladní – a pohled na bankovky rozložené na stole ji na okamžik zmátl. Připadala si jako v pokračování své pracovní činnosti, ale velice rychle ji došlo, že tohle nejsou peníze, které vzápětí spadnou do kasy obchodního řetězce.

„Dostal jsem doučtování honoráře,“ řekl nepřiliš přesvědčivě manžel a podal své ženě útržek složenky.

„Z vašeho nakladatelství?“ Pobaveně zavrtěla hlavou. „To už přece dávno neexistuje!“

„Někdo tam asi funguje,“ namítl. „Adresa souhlasí – a podívej se na zprávu pro příjemce!“

„Doučtování za prózu MaH,“ přečetla. „Už jsem se lekla, že to je MASH, to by se docela hodilo! Takový spoluautorství by dost sypalo, ne?“

„Tebe to nějak rozveselilo,“ poznamenal dotčeně. „Mně to přijde jako divná věc. Podezřelá... Nerozumím tomu. A to o financích přece jen něco vím. Neměl jsem sice na starosti zrovna honoráře, ale účetního jsem nějakou dobu po rekvalifikaci dělal...! Takže se mi tohle dvojnásob nezdá.“

„Dneska se takový proplácení stejně dělá jinak než dřív,“ mávla rukou.

„No právě! Jinak! A taky...“ dodal po chvíli, „taky by se to M.A.S.H. psalo s tečkama!“

Tahle poznámka Vilmě sice přišla k smíchu, ale v podstatě jí bylo manžela líto. Byl celý nějak roztřesený... A na kraji stolu ležela ta knížka...

„Na to se vykašli,“ řekla smířlivě, „na nějaký písmenka... MaH bez teček nebo M.A.S.H. s tečkama... To je přece jedno. A ani to na celý věci není tak moc zajímavý. Důležitý je, že zřejmě tu svou povídku znovu vydáváš.“

Zavrtěl hlavou a nešťastně si povzdychl:

„Já o nějakým novým vydání nevím. Myslíš, že by mi to předem neřekli?“

„Ale – kdo by ti to vlastně měl říct?“

„Ten, kdo to vydává! Třeba nakladatelství obnovilo svou činnost...“

„Myslíš?“ Znovu si pečlivě pročetla adresu odesílatele. „No... nedá se nic dělat, tohle přece opravdu bývala adresa vašeho nakladatelství,“ připustila.

„V tom domě je teď ale banka. A pár obchodních společností... Že by tam bylo nějaký nakladatelství, o tom tedy nevím.“

„To přece nemusíš vědět! Kolik let jsi v té budově nebyl? Jen si vzpomeň, kdy jsi vlastně z nakladatelství odešel!“

„Já jsem z nakladatelství neodešel,“ namítl uraženě. „Já si zrovna rozšířil kvalifikaci a začal jsem dělat i pro jednu novou distributorskou firmu. To je důležitý: I pro ni! V té době hodně lidí začalo mít dvojí zaměstnání... Pak jsem ale měl malér s tím klíštětem – a už když jsem byl v nemocnici s encefalitidou, přišli mi kluci ze skladu říct, že se nakladatelství bude ztenčovat... nebo zeštíhlovat... nebo tak nějak. Znělo to směšně, ale ono to k smíchu nebylo. Prostě mi řekli, že je to moc velikej kolos – a to že se už nenosí. Ale já se tam pak ještě vrátil!“

„Já vím,“ ujistila ho, „ty jsi neodešel, ono se to tam prostě rozpadlo.“

„Takhle se to nedá říct,“ bránil Libor hořce své někdejší pracoviště. „Byly tam různé reorganizace, pokrok ve vydávání knížek přinesl obrovský změny! Zjednodušení! Žádný zbytečný papírování! Diskety... a tak dál,“ zarazil se a sjel po Vilmě očima, jestli se jí tenhle jeho proslov nezdá legrační. A pro jistotu dodal: „Všude se o tom přece psalo. Ne konkrétně o našem podniku, ale obecně... Tobě se na tom něco nezdá? A co teda... kolik firem tu každý rok vzniká a kolik zaniká?“ Zakoktal se a zmlkl.

„Ale no tak,“ usmála se dobromyslně, „já vím, že se o tom psalo, nemusíš mi to opakovat! Spíš se rozpomeň, kam se poděli vaši redaktoři!“

„No – kam!? Když se to pořád zmenšovalo a zmenšovalo a různě rozdělovalo... Kam by se poděli? Zase do nějakých redakcí v nějakých nakladatelstvích... Teda – nejspíš,“ dodal po chvíli váhání. „Nespíš někam tam...“

„Počkej! My tu záhadu nakonec třeba i vyřešíme. Copak je tohle?“ přerušila ho a ukázala na písmenka v závorce za adresou.

„To je velké S, malé el, tečka, velké P, tečka,“ vysoukal ze sebe a manželka se rozzářila.

„Tak to je jasná zpráva! Es el Pé. Slečna Poirotová!“

„Jenže slečna Poirotová se nejmenovala... nebo nejmenuje – pokud vůbec ještě žije –Poirotová, sama si tak nikdy neříkala, redigovala zásadně detektivky, takže to nebyla redaktorka tohohle titulu,“ ukázal na kraj stolu a Vilma znovu sklouzla očima k malé knížce nepříliš obvyklého čtvercového formátu. Lépe řečeno: Tehdy nepříliš obvyklého formátu. Tohle ovšem byla knižní prémie někdejší edice současné prózy – a prémie si mohly dovolit různá vybočení z formátů běžných, všeobecně zaběhaných...

„Jenže ty jsi tu povídku původně dal slečně Poirotový,“ nedala se odbýt manželka. „Takže ji znala! Tady ve zprávě pro příjemce píšou, že jde o prózu MaH. Možná, že ten zkrácený název není zrovna podle pravidel českého pravopisu, ale...“ zvýšila hlas, „kolikpak jsi napsal próz, který vyšly v nějaký knížce?“

„Jednu,“ kývl sklesle. „Muž a hory...“

„Tak vidíš, že tě to taky napadlo! Proto jsi asi taky vytáhl z knihovny tohle, ne?“ Ukázala na obálku knížky, kde z fotomontáže horských štítů, mořských vln, písečných přesypů a divoce rozevlátých korun stromů vystupovala písmena: „Pošetilost bouřliváků“.

Někdejší prémie edice současné prózy i po tolika letech pořád ještě vypadala přitažlivě.

„Díval jsem se na jména dalších autorů z té knížky. Je tam celkem osm povídek, každá od jiného autora. Třeba ti ostatní taky dostali nějaký doučtování...“

„Já bych se radši moc nevyptávala,“ poznamenala. „Co když někdo teď vydává znovu jen tu tvou povídku? Ti ostatní se můžou urazit.“

„Já stejně nevím, kde bych ty ostatní autory našel. Osobně jsem se vlastně neznal s nikým z nich. Knižku v nakladatelství dával dohromady redaktor. O něm tedy náhodou vím, ale je mi to houby platný. Žije už nějakých patnáct let v Kanadě.“

„Kdy se ten...“ Chtěla říct malér, ale nepřišlo jí to jako vhodné, a tak se okamžitě opravila: „Kdy se ta nehoda na horách stala?“

„S Matysem?“

„No ano! S tím, co to odskákal.“

Udiveně si povzdychl.

„To už bude málem čtvrt století.“ A pak rezignovaně zavrtěl hlavou. „Myslím, že už se snad na Matyse Vorla nikdo ani nepamatuje. Tak proč by to chtěl někdo znovu vydávat?“

„Když je povídka dobrá,“ pronesla rezolutně, „hrdina příběhu z paměti nevymizí!“

„Ale jdi,“ hlesl, zaskočen manželčinou pochvalou.

„No – jen tak pro nic za nic ti někdo nějaký doplatek honoráře neposílá!“

„A proč mi neposlal smlouvu? Anebo... tu vytištěnou povídku?“

„Jestli ty po tom dotyčném nechceš nějak moc!“

„Třeba se ještě někdo ozve,“ namítl s nadějí.

Druhého dne skutečně přišel doporučený dopis...

V obálce byl odstřižený kus papíru s pár slovy – byla to jasná počítačová sjetina:

„Čtenářský dotaz: Proč zemřel M. V.?“

Dotaz... Kam se ale na něj má odpovědět?

I když – adresa odesilatele tam byla... Stejná jako na složence: někdejší nakladatelství. A to už si Libor ověřil, že v tom domě, který je na adrese uveden, žádné nakladatelství není, a dva dávní známí nezávisle na sobě mu tvrdili, že tohle „jejich“ nakladatelství už opravdu neexistuje.

Pak tu ovšem byla ještě jedna otázka, která Libora Koubka soužila: Jak čtenář ví, že pravý hrdina měl iniciály M. V.? Ono je to sice správně, byl to Matyáš – popřípadě Matys – Vorel, ale v povídce má jméno Sokol!

Proč prý zemřel M. V.!

Jak se může někdo tak hloupě ptát? Copak autor – Libor Koubek – dost jasně nepopsal hrdinovu smrt?

Někomu to ale třeba jasné nepřipadalo... Jeden z těch Liborových dávných známých, co popíral současnou existenci nakladatelství, taky ovšem opakoval: „Jasně že neexistuje! Jasně!“

A co když to není tak jasné?

Musí snad každý vědět o tom, že nakladatelství znovu začalo vydávat? Prostě existuje – a Libor a řada dalších lidí o tom ještě neví! Co když někdo oživuje staré kontakty?

A kde je vůbec slečna Poirotová?

Přitáhl si k sobě telefon a zalistoval ve svém seznamu. To by bylo, aby nedokázal najít její stopu!

Ale nejdřív... Nejdřív si to musí všechno oživit a ujasnit on sám. Až se ho slečna Poirotová začne ptát... A to ona se ptát bude!

Na stole malé místnosti, kterou si majitelka bytu zařídila jako praktickou minikancelář, zadrnčel telefon.

„Teď mě zas naštvala nějaká praštěná agentura,“ ozvalo se ve sluchátku. „A tak mi to něco připomnělo: Matys zahynul v horách, že jo? Při nějaký nehodě...“

„Ale to přece víš! A už je to dávno.“

„To ale nějaká agentura nemůže tušit!“

„Nemůže, Blani, to fakt nemůže... A já ti zavolám tak za hodinku, ano? Ted' mám práci.“

„No jo, jako vždycky. Má drahá sestřička musí furt pracovat.“

„Chceš, abych za tebou přijela?“

„No... To se domluvíme, jo? To víš, že chci, ale to se musíme domluvit. No tak – pracuj! A měj se!“

Cvak... Sluchátko oněmělo, ale jen na pár vteřin.

„Václav Jírek, asistent firmy GLOBURPLAST. Dobrý den, paní redaktorko,“ zaznělo nečekaně ve sluchátku. Oslovená paní redaktorka se už totiž nadýchávala k delšímu proslovu adresovanému neodbytné sestře. „Vy si na mě takhle asi nevzpomínáte, ale já jsem vás kdysi poznal v nakladatelství. Nejsem autor,“ pospíšil si. A pak ze sebe vychrlil zjevně připravené věty: „Coby student filozofické fakulty jsem u vás byl na praxi. V jazykové redakci. A ted' bych vás chtěl poprosit o krátkou pracovní schůzku. Nebudu vás okrádat o váš drahocenný čas, ale chci vám udělat takovou nabídku, která by vás mohla zajímat.“

Usmála se na aparát, jako by na jeho místě byl onen asistent, který se jí s profesionální zručností snaží rychle vmluvit do přízně. Ostatně – proti věcnému jednání ona nikdy nebyla... Asistent nějaké firmy, která má něco společného s plasty? Bůhví s jakými plasty! Dneska může být z plastů všechno... A snaživý muž chce poprosit o pracovní schůzku? Má ji mít!

Termín si dohodli během minuty, jako místo schůzky určila minikancelář, kterou si po odchodu do důchodu zařídila v nevelké vstupní hale svého bytu.

Libor Koubek odložil francouzské hole za sebe na koberec, aby na ně neviděl, a na stolku si rozložil staré sešity. Navrch nejdřív položil knížku s názvem, který ho teď zvláště dojímal: „Pošetilost bouřliváků.“

Od včerejška, kdy mu byly nečekaně doručeny tři tisícovky, dnes následované záhadným čtenářským dotazem, přečetl Libor svou kratinkou prózu z téhle knížky snad desetkrát.

„Muž a hory.“

„Proč zemřel M. V.?“

Zdá se, že tazatel znal pravé jméno literárního hrdiny. Nebo se prostě jen přepsal? A že zrovna trefil písmenko V... Vorel? Ba ne, nepřepsal se, říkal si Libor a manželka mu nasadila ještě většího brouka do hlavy, když se zčistajasna zeptala:

„A co když toho vašeho Matyáše někdo zabil? Co když jen tak neumřel... na následky likvidace požáru, jak bylo úředně řečeno?“

„Ne... to nebylo jen úředně řečeno,“ rozzlobil se Libor. „Vždyť nás u toho byla spousta, když to sám Matyáš říkal. Byl přece naživu, nadával, klel, nikdo ani nepředpokládal, že to nepřežije... Vynášeli jsme ho tím srázem, potom kolem chaty... Ta pořád ještě hořela... byl problém dostat ho do nemocnice, ale i to se zvládlo... A všichni jsme slyšeli, co říkal! Kdyby tam s ním totiž při tom hašení i někdo nakrásně byl, kam by asi zmizel? Po jedné cestě se k chatě snažila dostat sanitka, kterou přivolali telefonem z pily, po druhé cestě jsme dorazili my – a terén mezi cestami je v těch místech dost přehledný. A za chatou je z jedné strany sráz nahoru, z druhý dolů...“

„Kdyby se ten dotyčný někde šikovně příkrčil, nebo kdyby to byl horolezec...“ nedala se manželka.

„Každopádně neviditelnej, když si ho Matys nevšiml,“ vyjel zlostně Libor.

Manželka už nic neřekla. Vždyť ta čtenářská otázka koneckonců nemusí nic znamenat a Libor z toho dělá problém. Třeba se opravdu někdo jenom nevinně

ptá, jaká byla bezprostřední příčina Matyášovy smrti: zplodiny, popáleniny, zranění při pádu...?

„Pod tím srázem, kam spadl,“ pokračoval už klidněji Libor, „byla taková plošina. Ta ho zachytila. Kdyby se přes ni překulil, už by se zastavil až někde pod skálou...“

„Vždyť jo,“ prohodila smířlivě. „Čtenáři někdy mají pitomý otázky. Tuhle se v televizi při nějaký besedě ptali jednoho spisovatele, jestli ty zálety svého hrdiny líčí podle osobních zkušeností. Copak by jim to řekl, když je ženatý?“

Libor se zarazil:

„Když to domyslím, podle týhle teorie zatloukání pravdivých okolností bych Matyse taky klidně mohl zabít já.“

„Ale jdi!“ užasla. „Tak radši nic nedomýšlej, protože máš moc bujnou fantazii. Znovu si tu povídku přečti a třeba přijdeš na to, na co vlastně se ten čtenář doopravdy ptá.“

„A proč se vůbec ptá – po tolika letech?“

Svou povídku si ale znovu poslušně přečetl, pak ještě jednou, ale čím víc se tím dávným textem probíral, tím méně čtenářskému dotazu rozuměl.

Všechno přece jako autor vysvětlil: Matyáš, kterému se všeobecně říkalo Matys, příjmením Vorel – v povídce ale nesl jméno Marek Sokol – umřel proto, že se snažil uhasit požár horské boudy. Nadýchal se zplodin, měl rozsáhlé popáleniny a nakonec ještě – při uhýbání před výhní rostoucích plamenů – spadl, nebo se spíš dost nešťastně sesunul, z třímetrového srázu za chatou. Prolomil přitom dost chatrné zábradlí a samozřejmě někoho mohlo napadnout, že mu při tom pádu třeba nějaký padouch pomohl. Jenže Matys přece žil, když k němu dorazili – a takové podezření vyvrátil! Sotva sípal, ale stačil přitom vztekle nadávat, že si to „krucifix všechno zavinil sám“. Klel a opakoval větu, kterou ovšem Libor do své prózy nepřevzal, protože mu připadalo, že celou tragickou situaci znevažuje. Byla to věta všem známá a Matysem obměňovaná podle toho, jestli před možností průšvihů měla teprve varovat, nebo jestli konstatovala to, co se přes všechnu opatrnost už někdy stalo, ale naštěstí bylo včas zažehnáno. A teď

se právě přihodilo to, že „už se stalo“, ale bohužel včas zažehnáno nebylo. Ona věta zněla: „Puflý piliňáky.“

Libor místo těchto dvou slov včlenil do svého textu vysvětlující autorskou větu, která směšná vůbec být nemohla: „Neštěstí způsobila pilinová kamna,“ třebaže se mu to zdálo trochu dlouhé a šroubované.

„Piliňáky a zábradlí,“ to pak byla nejčastěji přemílaná slova, když se o celém případu mluvilo. Jenže právě kvůli těm piliňákům a špatnému zábradlí tam přece tenkrát celá výprava přijela!

Zazvonil telefon.

Redaktorka, právě zahloubaná do otázky, zda překladatel detektivky, která se odehrává v první polovině dvacátého století, skutečně vhodně používá v češtině slovní spojení „mám to pod kontrolou“, odsunula několik listů papíru – a když ve sluchátku poznala volající hlas, přátelsky prohodila:

„Tak co, Blani, zase tě někdo našťval? Ale... nechceš mi říct, že se potřetí rozvádíš a počtvrtý se budeš vdávat, že ne?“

„Nějak už na to nemám věk, drahá sestřičko. Kolem sedmdesátky se ženská může cítit ještě tak na ten rozvod, ale na nový vdávání?“

„Tím mi oznamuješ, že se rozvádíš?“

Redaktorka několikrát obrátila v prstech propisku a pak ji odložila k odsunutým papírům. Bude si muset zkrátka chvilku povídat...

„De facto rozvedený jsme, i když ne na papíře. Ona si ho ta mladá stejně neveme.“

„Kolik že mu je?“

„Pětapadesát.“

„No vidíš,“ prohodila neurčitě sestra a už se v duchu připravovala na stokrát probírané téma, jestli je lepší manžely střídát, nebo se vůbec nevzávat.

„No jo, jenže když jsme se brali, tak jemu bylo čtyřicet – a já na těch svých pětapadesát nevypadala! Když to porovnáám s těma předchozíma...“

„Ty si chceš povídat, že jo?“

„Jo, mám takovej výhodnej tarif na telefon.“

„Blani, já mám práci!“

„Furt?“

„Dost často.“

„Ozval se mi Leoš,“ řekla najednou úplně jiným tónem starší ze sester.

„A vida ho, synátora! Žije vůbec ještě na tomhle kontinentu?“

„Třeba bych ho ani nepoznala, kdyby přišel...“

Redaktorka si odpustila jakoukoli ironickou poznámku. Sama žádné děti neměla, z mateřských starostí si ale legraci dělat nemínila.

„To víš, že bys ho poznala!“ řekla proto rychle. „Určitě! Pavlu taky poznáš – a bydlí v Austrálii.“

„No jo, jenže Pavla je pozdější,“ podotkla Blanka. „Nezapomeň, že ta je až z druhýho manželství. A Leoš z prvního.“

„Já na to nezapomínám. A dokonce se tě snažím pochopit, Blani...“

„Měla bych chápat i já tebe, že jo? A ty teď máš práci, vid’?“

„Ještě že si rozumíme!“

„No tak pracuj, já se zase ozvu. On taky musel pěkně zestárnout...“ dodala nenadále.

„Zatímco my mládneme. Vzpamatuj se, mluvíš s důchodkyní!“

„Co má ale furt moc práce.“

„Tak já k tobě přijedu! Tenhle týden, co říkáš?“

„Jo, domluvíme se. Koneckonců – tramvají to máš dvacet minut.“

„Čtyřicet, ale přijedu. Víš ovšem, že ty to máš ke mně stejně daleko, vid’?“

„Jenže ty furt pracuješ!“

„Prokrista, ta tvá logika je nepřekonatelná!“

„Vid’? Tak se měj! Ale... až se domluvíme, tak opravdu přijedeš, vid’?“

„Přijedu,“ odpověděla se vši rozhodností mladší sestra. „Vážně... řekni třeba hned teď, kdy mám přijet – a já přijedu!“

Doufala, že tenhle osvědčený způsob ukončení hovoru zabere. A nemýlila se.

„Jo, já to upřesním,“ ujistila ji Blanka. „Teď hned to stejně nejde...“

„Třeba bych si to nějak zařídila.“ Mladší ze sester se trochu obávala, že z ní v téhle chvíli pokrytectví čpí na sto honů i přes telefonní dráty.

„Ale ne, to po tobě nemůžu chtít. Tak... někdy, jo?“

„Jo.“

Sotva sluchátko zapadlo do vidlice aparátu, telefon znovu zadrnčel.

Jestli to tu náhodou nezačínám mít jak v centrále! povzdychla si redaktorka.

„Já vás moc zdravím... Tady je Košírek!“

Někdejší vrátný z nakladatelství vzrušením sotva mluvil.

„Volal mi jeden náš dávnej zaměstnanec. On byl nejdřív ve skladu, balil knížky, ale pak šel pořád nahoru, protože si pořád zvyšoval... víte, jak se to říkalo: zvyšoval si kvalifikaci! Koubek! Libor Koubek! Taky snad někdy něco napsal, já už si to nepamatuju, musel bych se na to podívat, ale on shání vaše telefonní číslo, tak ho správně napadlo obrátit se na mě, protože vrátnej vždycky má přehled. I když je v penzi... Jenže já nevím, jestli mu to vaše číslo můžu dát. Co když vás chce nějak otravovat? Já jsem mu neřekl, že to číslo znám, ale slíbil jsem mu, že se po něm pozeptám, ale že nevím...“

„Libor Koubek? Máte pravdu, jednou něco napsal... Takovou drobnost... To byl vždycky hodnej člověk, tomu to číslo klidně můžete dát.“

„A jak se jinak máte, paní redaktorko?“ pookřál starý hlas.

Tady se dotyčnému nedalo naznačit, že zdržuje. To šlo jenom u sestry... Tady se muselo pár slušnostních vět prohodit.

Oddechla si, když konečně zase mohla sluchátko položit, ale nepodařilo se jí to nadlouho.

„Fakt jako v centrále...“ řekla si nahlas – a náležitě jedovatě.

Odevzdaně sluchátko zvedla.

Skoro s jistotou očekávala „hodného člověka“ Libora Koubka, který už dostal bleskovou informaci a neméně bleskově vytočil její číslo.

Nezmýlila se. A dokonce se při dnešním telefonování poprvé skutečně pobavila, protože uslyšela:

„Paní redaktorko, ono už zase naše nakladatelství funguje? A ten honorář, co jsem dostal, jste mi poslala vy?“

Málem se rozesmála nahlas. Ovládla se ale – a co nejvlídněji řekla:

„To byste mi asi měl vysvětlit. To vypadá zajímavě...“

A nadiktovala mu adresu.

„Václav Jírek, asistent firmy GLOBURPLAST,“ představil se usměvavý muž, který přesně v šestnáct hodin, jak měl s paní redaktorkou domluveno, zazvonil u dveří jejího bytu. Návštěvníkovi mohlo být něco přes čtyřicet, na jeho vzhledu a oblečení se nedala najít snad ani ta nejmenší chybička. „Mluvili jsme spolu...“

„Ano, jste dochvilný, to se mi líbí,“ uvítala ho starší šedovlasá žena. Ve volném roláku a džínách vypadala i přes mírnou nadváhu kupodivu sportovněji než její host, doslova sršící zdvořilou energií. „Tohle je teď moje redakce,“ pokynula mu vlídně k židli u psacího stolu. „Je to praktické.“

„To je,“ hlesl mimovolně, jako by na chvíli vypadl ze své role. Rozhlédl se po miniaturní vstupní hale, z níž se vcházelo do bytu. Oceňujícím pohledem tak velice rychle přejel sice malou, ale pravděpodobně dostačující kancelář: nevelký psací stůl s židlemi z jedné i z druhé strany, notebook, telefon, pár štosů kancelářského papíru...

„Redigujete doma?“

„Ano, ale umírněně a s rozvahou, víte? S rozvahou,“ zasmála se. „Jsem už spíš přes tu klasiku. Lépe řečeno: současná detektivka mě úspěšně mívá.“

„Ale vy jste přece vždycky byla... s prominutím... postrach právě současných detektivek! Když jsem byl u vás jako student na praxi, kolovaly o vás historky... Všechna čest! Odhalila jste každou logickou chybičku.“

„Nesmíte taky všemu věřit,“ přerušila ho.

„No počkejte! Tenkrát se zrovna v nakladatelství vykládalo o tom, jak jste se rozčílila na nějakého sebejistého autora, který předtím získal první cenu v soutěži mladých talentů... A poslala jste ho i s rukopisem domů.“

„Aha,“ kývla. „To šlo o ty červené odrazky.“

„Jo, prý jste mu řekla, že to dál číst nebudete, když první věta začíná tím, jak se stará škodovka sune po úzké okresní silnici a z obou stran jí vstříc výhružně pomrkávají červené odrazky na patnících... Nebo tak nějak podobně to bylo, že?“

„To si vážně pamatujete, nebo jste si to tenkrát někam zapsal?“ zasmála se podezíravě. „Kolikpak je to let? Určitě víc než dvacet.“

„A že si to pamatujete vy?“

„Profesionální paměť...“ podotkla. „Ta se od takzvané normální paměti dost liší, víte?“

„Ale já si to taky pamatuju, protože mi to přišlo kruté! I tak ten autor přece mohl napsat výbornou detektivku!“

„Mohl by...“ připustila, „ale já ho takhle jednoduše donutila, aby si to po sobě pořádně přečetl – pak to teprve přinesl. Jestli se nepletu, tak ten autor skutečně talent byl, ale lajdák. Jenže... nedostatek pozorovacího talentu a lajdáctví vycházejí prakticky nastejno. Čtenář detektivky má přece právo očekávat od každého detailu, že hraje nějakou roli... Ale vy jste si sem nepřišel vyslechnout nějakou přednášku, vidíte?“

„Jste moje záchrana! Vaše šedé buňky mozkové... spustil zvesela – a hned toho nechal. Jednak zachytil ženin ironický pohled, jednak si uvědomil, že se zapomněl podívat, jakými slovy připomenout legendární slečnu Marplovou. „Šedé buňky mozkové“ – to jasně patří k Poirotovi... Ale téhle redaktorce, kterou si

snad skoro nikdo nepamatoval pod občanským jménem Lucie Komínková, té se říkalo slečna Poirotová, takže by asi bylo vtipné nějak připomenout i tu Marplovou... zamotal se host do svých vlastních úvah. „Nějak to pletu,“ řekl upřímně nešťastně a paní redaktorka ho vzala na milost:

„Tak povídejte!“

„Jmenuju se Václav Jírek a pracuju jako asistent firmy GLOBURPLAST,“ zopakoval svou naučenou frázi, skoro ji vydechl naráz, spokojený, že už ví, jak spolehlivě dál pokračovat. „Vím, že máte ráda přesnost a konkrétnost. Tak abyste měla představu, co název naší firmy znamená: GLOB, to je jasné, že? U je unie – tedy česká část firmy, R označuje pana Reimanna – tedy německou část firmy... a PLAST je taky jasné, že? A spolumajitelka oné unie, té české části firmy mě pověřila zvláštním úkolem. Ona se totiž rozhodla vydat... no – několik knih, ale mezi nimi taky detektivku.“

„To už samo o sobě zní dost zvláštně. Doufejme, že tohle, co mi tu říkáte, není de facto počáteční text nějakého detektivního příběhu.“

„Ale to samozřejmě ne,“ pospíšil si. „V podstatě je to... citová záležitost. Paní inženýrka...“ zaváhal, ale pak místo jména dodal: „...spolumajitelka české části firmy to všechno dělá kvůli dceři. Sama chce v téhle fázi zůstat v pozadí. Proto mi všechno dala na starost. Ono by se vám mohlo zdát, že to je rozmar bohaté dámy, jenže je to vlastně řekněme... neobvyklý dar... Já ale nevím, jestli tyhle podrobnosti vás naopak nebudou rozptylovat.“

„Při čem?“ usmála se. „Zatím nevím, o čem jste si doopravdy se mnou přišel popovídat.“

„Přinesl jsem vám k lektorování pět detektivek. Samozřejmě jde o slušně honorovanou práci,“ pospíšil si.

„Nových rukopisů?“

„Ano... Tedy – rukopisy... Nevím, jak to správně nazvat. Autoři své texty dodali elektronickou poštou...“

„Když mluvíte o té elektronice... Nedejte se mýlit, že tu u mě na stole vidíte notebook,“ podotkla. „To je teď při mé práci leckdy nutnost, ale pokud

vůbec ještě nějaké rukopisy čtu, pak zásadně na papíře – a písmenka nesmějí být nějaké mrňavé blechy na sjetině. Jsem už přece v důchodu a musím si šetřit oči.“

„Ale tohle, co vám nabízím, je přesně tak, jak to říkáte: Klasika! Na papíru! Formát A4, normostránky jako vyšité – to bylo, jestli se nemýlím, šedesát úhozů na řádku... a těch je na stránce třicet!“ vysypal ze sebe pyšně. „Písmenka jak úhledné výtvary psacího stroje!“

„To vám takhle všech těch pět autorů jako jeden muž dodalo?“

„Ne. To jsem tak pro vás vytiskl. Když mě napadlo, že vás půjdu poprosit o pomoc, snažil jsem se už dopředu odhadnout a taky splnit vaše možné přání. Nebo přímo – podmínku, za které jste ochotná tuhle práci přijmout,“ dodal a znovu se zatvářil pyšně. Jako ten, kdo umí předvídat.

„Ale jděte,“ pokrčila rameny. „Vůbec zatím nevím, jestli budu mít zájem.“

„Nedá vám to,“ řekl přesvědčeně. „Možná v těch textech poznáte i něčí styl...“

„Autorství je anonymní?“

Kývl, ale pak se trochu ošil.

„Tedy – přesněji řečeno: Na těchhle sjetinách nejsou autoři uvedeni. Tak si to přála moje šéfka – prý aby to porotu neovlivňovalo.“

„Kolik členů poroty bude?“

„No přece – jenom vy!“

„Vaše šéfka tohle ví?“

„Ale jí to je jedno,“ mávl rukou. „Ona si myslí, že to stejně rozhodnu já. A já to rozhodnout neumím. Mou záchranou jste vy.“

„Vaše šéfka vždycky postupuje logicky?“ Udiveně se na ženu podíval a ona nevzrušeně dodala: „Předpokládá, že vy autory znáte, myslí si, že to stejně rozhodnete vy, a řekne vám, že jakési pomyslné porotě máte dodat sjetiny bez udání jmen autorů...“

Chvilí o tom přemýšlel a pak se nejistě zasmál.

„To je nějak popletené, že? Takže to k těm rozmarům bohaté dámy asi opravdu nemá daleko, vidíte?“

„A pak je tu ještě jedna podstatná věc,“ řekla a tvářila se, že jeho rozpaky nezaznamenala. Poznámka o jisté nelogičnosti ho zcela evidentně zaskočila. „Myslím, že už jsem to naznačila: Současná detektivka mě opravdu úspěšně mívá.“

„Ale proč? Pořád snad platí, že se padouši dopouštějí chyb, aby je správní detektivové ve vhodné chvíli odhalili... Tedy,“ opravil se, „alespoň v detektivce to pořád platí, ne? A čtenář si řekne: Kdybych správně zapnul mozek, taky už jsem na to řešení mohl přijít...“

„Jenže,“ vstoupila mu do řeči redaktorka, „ono už to tak pro mě docela není. Zločiny se odehrávají v prostředích, kterým nerozumím. Co já vím o krádežích třeba prostřednictvím počítačové sítě? Já vlastně ani nevím, jestli se to takhle dá říct... A co já třeba vím o povoláních, která tu dřív neexistovala? Ale ani to není všechno. Vždyť dokonce už ani zločin na nějakém osamělém místě není ten správný případ, kdy k řešení stačí pořádně zapnout svůj mozek. Někde tam na té samotě je možná počítač, někdo ze zúčastněných má třeba notebook – a všichni podezřelí jsou zcela jistě vyzbrojeni mobily. Tak co chcete řešit? Každému tu málem může přes internet radit nějaký ten Houston, jak ze všeho vyváznout se zdravou kůží. Jakou logickou chybičku pak chcete objevit, když zrovna nejste expert na všechny ty elektronické vynálezy, kterých je každým rokem pořád víc a víc?

Tak proto mě současná detektivka mívá... Tak proto se spíš věnuju klasice. Víte, kolik velmi dobrých detektivek k nám zatím ještě nebylo přeloženo?“

Zarazila se, protože se jí nějak nezdál nadšený hostův pohled. Václav Jírek, asistent firmy GLOBURPLAST, totiž jen zářil.

„Ale to je vynikající! Zadání pro autory znělo: Děj se musí odehrávat zhruba před čtvrt stoletím. Abyste totiž rozuměla – tenkrát se narodila dcera mé šéfký a ten dar... to je pro ni. To jsou ty podrobnosti, o kterých jsem se prve jen letmo zmínil, ale které jsem z výkladu vypustil. Ten dar, to budou knížky, které pojednávají o čase, kdy se ona mladá dáma narodila. Taky poezie, literatura faktu...“

„To je tedy opravdu zvláštní dárek...“ podotkla. „Pojednávají o té době, nebo se v té době taky... řekněme... zrodily?“

To ho trochu zaskočilo, jako kdyby si tenhle rozdíl uvědomil až teď.

„To by zase nemuselo být úplně důležité,“ vzpamatoval se ale brzy. „Do požadavku pro autory jsem ale jasně dal, že to ještě knižně nesmělo být vydáno... Takže je to novinka, ať už teď – nebo dávno napsaná. A co myslíte? Ani jsem nečekal, že někteří autoři zareagují tak rychle! Podle mě to tedy museli mít napsané dávno, jenže to z nějakého důvodu nevydali... To se přece stávalo a stává, ne?“

„Jak jste ty autory hledal?“

„Přes internet jsem si nejdřív našel společnost...“ Zarazil se, z kapsy vytáhl papírek a opravil se: „Vlastně ne, je to nějaký klub příznivců detektivní literatury – a já si řekl, že mezi příznivci bývá vždycky i dost autorů... Tak jsem to zkusil: Dal jsem jejich prostřednictvím výzvu, o které jsem si dost pesimisticky myslel, že zůstane možná i bez odezvy. Ta výzva byla: Dodat k současnému možnému vydání původní, dosud nepublikovanou českou detektivku, jejíž děj se může odehrávat asi tak před pětadvaceti lety. Poslat elektronickou poštou – do čtyř dnů! Šibeniční termín, vidíte? Jenže ne pro toho, kdo si takový rukopis doma dávno suší a ne a ne ho někde udat...“

„Takové věci ovšem taky nemusí za nic stát. To může být přehlídka slabotin.“

„A to právě vy zjistíte! Třeba mezi nimi přece jen někdo zdatnější bude... Já bych si dovolil tak za měsíc se ozvat. Tady je prosím smlouva – a protože doufám, že ji podepíšete, tady je záloha.“

Ulehčeně se usmál a z kufříku vytáhl pět balíčků. Jak se dalo pouhým okem odhadnout, ve všech se skrývaly srovnané listy papíru formátu A4.

„Ne, nebudu si tu povídku donekonečna číst,“ řekl si Libor a knížku od sebe odsunul. „Ať se slečna Poirotová klidně ptá, na co chce!“

Sám si teď na ten čas vzpomíná s úžasem.

Poprvé a naposledy v životě ho tenkrát napadlo, že musí něco zvěčnit na papíře. Že epizoda ze života Matyse Vorla je k takovému zvěčnění jako stvořená: Chlap, který nebyl z hor, ale hory pro něj měly podivnou přitažlivost. Měl je rád, třebaže v nich trvale nedokázal žít. A měl pro to takové zvláštní vysvětlení: Tvrdil, že jeho láska k horám je jako posedlost, od které si člověk musí na chvíli vždycky někde odpočinout...

Zachránil tenkrát pro všechny podnikovou horskou boudu. Bylo dost těch, co tam s chutí jezdili, ale nikdo se o ni nedokázal starat. Nakladatelství ji chtělo takzvaně „pustit“ – ostatně pro rekreaci svých zaměstnanců mělo daleko lepší, dokonalejší objekt na vltavské přehradě. Tahle horská chata byl jakýsi pozůstatek dávného překotného nákupu nemovitostí v pohraničí. Už tenkrát to byla dost mizerně vyhlížející bouda, ale při nadšených brigádách zaměstnanců nakladatelství jako by tahle chátrající nemovitost vstávala z mrtvých... V prvních letech se o ni vždycky někdo jakž takž postaral – a ona dlouhé roky oddaně sloužila. Péče o ni ale byla pořád složitější...

Libor přišel do podniku už v době, kdy jakýsi Honza Rychtárek dával výpověď, protože se stěhoval do Ostravy. A v jeho osobě podnik opouštěla i poslední obětavá duše, která byla ochotná a taky schopná dbát o celoroční udržování horské boudy.

Taková péče totiž nebyla jen tak...

Něco jiného bylo vydat se tam s kamarády na několik romantických dnů – a něco jiného bylo ohlídat střechu, aby do ní nepršelo, podlahu, aby se nepropadala, eventuálně obstarat topení na dlouhou a drsnou zimu.

„Horský chatě odzvonilo,“ šel po podniku jeden hlas – a najednou se v hospodářském oddělení objevil údržbář Matyáš Vorel. Matys...

Nadšenec. Obětavec.

Jestli se o někom říkává: „Lidi ho mají rádi,“ tak na Matyse Vorla to sedlo, připomněl si Libor své někdejší pocity. „Lidi ho fakt měli rádi...“ I ti, co na podnikovou horskou chatu, která moc pohodlí neskýtala, nejezdili. Měl v sobě nějakou zvláštní energii na rozdávání, říkal si Libor i teď.

„A tohle se o nikom jiném neříkalo,“ opakoval si tvrdošijně, „už jen tohle bylo natolik zvláštní, že jsem po tom neštěstí sedl a psal. Během dalšího víkendu byla povídka na světě – a já ji odnesl slečně Poirotové.“

„Navštívila vás Múza?“ zeptala se.

Kývl. Ano, asi to tak bylo – navštívila ho Múza...

„Tohle ovšem není detektivka,“ řekla redaktorka, když si povídku přečetla. „A já – jak asi víte, rediguju pouze detektivky.“

„Ale dobrodružství v tom je,“ namítl. „Jenže já jsem si nemyslel, že mi to vydáte, já jsem si jenom myslel, že mi to zhodnotíte, když jste byli s Matysem příbuzní.“

Překvapeně se na něj podívala:

„Bylo to sice značně vzdálené příbuzenství, ale já se ho pochopitelně nezříkám.“

„Nějak jsem si to myslel, když jste ho do nakladatelství přivedla vy...“

„Ale já jsem ho sem nepřivedla! On se tu u mě jen zastavil,“ zasmála se. „Zastavil se, aby se poptal... A potom se ovšem ukázalo, že by to mohlo vyhovovat podniku i Matysovi.“

„A taky že vyhovovalo,“ pospíšil si Libor, protože se lekl, že tím připomenutím příbuzenství plácl něco nevhodného.

„Poslyšte,“ prohodila slečna Poirotová, když znovu vzala do ruky útlou složku papírů s Koubkovým rukopisem, „kolega v redakci současné prózy dává dohromady knižní prémii... Takovou tu hezkou knížečku, kterou každý rok pro své věrné čtenáře vydáváme... Jděte za ním! Tohle by se mu mohlo tematicky hodit. Prémie bude o všelijakých těch bláznech posedlých různými živly...

Řekněme, při dobré vůli, že hory jsou taky něco jako živel... Tohle je v podstatě oslavný text... zkuste to, uvidíte, co vám kolega řekne.“

A tak se Liborova povídka „Muž a hory“ octla v knížce o pošetilosti bouřliváků... Všichni v nakladatelství tenkrát věděli, že to je nečekaný hold dosud nikdy nepublikujícího baliče knih z podnikového skladu. Hold tomu, kterého tady „všichni měli rádi...“

„Ne, nebudu si to teď donekonečna číst...“ zopakoval si Libor a knížku odsunul k hromádce sešitů, vylovených po dlouhé době ze dna skříňky. Automaticky otevřel hned ten první, který mu padl do ruky, ale vzápětí ho zaklapl. Prohlížení sešitu bylo totiž skoro totéž jako opětovné čtení povídky. Ty obrázky vracely Libora Koubka do stejné doby...

Po chvíli váhání – opatrně, jako by sahal na něco, co se má vzápětí rozpadnout, přece jen znovu nadzvedl tuhou obálku. Jen na okamžik, než ji nechal proklouznout mezi prsty. Před očima se mu mihl jednoduchý obrázek, i teď by ho dokázal z paměti popsat:

Neuměle nakreslený cepín a jeho jednotlivé části. Topůrko, bodec s kovanou hlavicí, špice, lopatka a poutko proti vyklouznutí...

Musí si tohle připomínat, než za slečnou Poirotovou půjde?

Vždyť ona na té horské chatě prý nikdy nebyla!

Zamyšleně před sebou rozložila patery desky s rukopisy.

Dvě detektivky s kdysi tak běžnou hospodářskou kriminalitou, jedna historka mladého vykradače chat, jeden skoro sladkobolný příběh žárlivého sportovce, kterému se zhroutila kariéra... a nakonec to, co si slečna Poirotová pořád odsouvala stranou: Zločin na horské chatě.

Bylo to tak trochu i proto, že o pomyslné horské chatě nebo aspoň o osamělém místě – mluvila, když vysvětlovala, že i tam se teď při vyšetřování

zločinu musí počítat s možnostmi kdysi nebývalými. Někde tam je teď možná počítač, někdo ze zúčastněných má třeba notebook – a všichni podezřelí jsou zcela jistě vyzbrojeni mobily... Tak co chcete řešit? A copak chce asi tak řešit autor tohohle detektivního příběhu?

Obrátila několik listů, a když očima zachytila slova „správce horské chaty“, mimoděk si vzpomněla na Matyse. Na co se jí to ptala sestra Blanka? Jestli zemřel v horách při nehodě? Jako by to nevěděla! A že kvůli tomu volala nějaká agentura...? To je určitě nesmysl, to sestra nějak popletla.

To je, jako kdyby se domluvili s Koubkem, pomyslela si. Taky mi najednou zavola... vlastně kvůli povídce o Matysovi. Prostě se to tak stává, že se člověku shodou okolností někdo nebo něco víckrát připomene.

Víc jí teď ležel v hlavě úhledný asistent firmy GLOBURPLAST. Byl tak pečlivě na schůzku připravený... Nedalo by se říct, že až příliš pečlivě? Nedával až příliš najevo, že zná některé podrobnosti z nakladatelství? Vzápětí se ale slečna Poirotová poopravila: Zas jich tak moc neznal, jenom je dokázal náležitě vypíchnout. To s těmi šedými buňkami mozkovými trochu přehnal, skoro se dalo očekávat, že podá celou charakteristiku Hercula Poirota i slečny Marplové a nadhodí, že pojmenování slečna Poirotová je nadmíru šťastné... nebo něco tak podobně „vtipného“. Včas se zarazil, nicméně dokázal v krátké době podat o úkolu, kterým je pověřen, tolik informací, že to bylo opravdu s podivem...

Tohle si teď redaktorka říkala a současně se kárala, že její profesionální deformace jí dokáže vnést pochybnosti prostě do všeho.

A pokud jde o ty detektivky, které jí dodal snaživý asistent firmy GLOBURPLAST, údajně někdejší praktikant nakladatelství... Zatím mezi nimi nenašla nic, co by ji zaujalo. Naopak – měla pocit, že tyhle příběhy už zná, možná dokonce bez většího povšimnutí kdysi v některém jiném nakladatelství vyšly... To ale není její starost, tohle odhalovat! Ona má posoudit kvalitu, to je všechno. Ostatně – jakápak objevná témata? V podstatě už tu všechno bylo. Jen v jiném podání. Aspoň to by tedy mělo být vynalézavé...

Přečetla si pár úvodních odstavců stále odsunovaného Zločinu na horské chatě a znovu si musela vzpomenout na telefonát sestry Blanky a na Koubka... A ještě předtím se jí hlavou zase mihl Matys...

Tohle je ale opravdu zvláštní!

„Jo...?“ ozvalo se z telefonu.

„Háno?“

„Tak hele,“ zaburácel mužský hlas, „ty jsi mi říkala, že na těch korekturách nebude žádná práce, ať se s tím nepárám, ať tam hlavně nenechávám hrubky, že čtenáři toho vašeho časopisu jsou zvyklí na různý novotvary, případně neučesaný výrazy a případně i těžko stravitelný slovní spojení. To jsi říkala,“ hřímal a vůbec nedal volající ženě šanci, aby mu do řeči skočila. Namítla sice naprosto chabě:

„Ale...“ jenže to zaniklo v přívalu vět, které měl volaný zjevně připravené.

„To musí bejt strašný, ten váš časopis! Tohle jsem vychytal v jediném čísle, to je prostě hrůza! To, že si lidi, který by měli být kulturní, neuvědomují, že slovanské jazyky mají vid dokonavý a nedokonavý – a tudíž podle vzoru jisté političky tvrdí, že se BUDEME SOUSTŘEDIT, to už celkem vešlo ve známost. To, že novináři začínají mít v oblibě slovo NEBO a klidně napíšou: Předání cen se zúčastní herec A, B, nebo C – a myslí si, že tím říkají, že tam budou všichni tři, to už taky známe. To, že se autoři rozhovoru někoho PTAJÍ NA OTÁZKU, už taky možná většinu lidí nepřekvapí, ale když AUTOBUS POŠKODIL STROM, musím se přece jenom ptát, co je podmět a co předmět – a vrcholem je ovšem titulek zprávy ze třetí stránky. Zní: INFORMACE PŘINESLY MÉDIA. Tady autor evidentně zblbnul natolik, že ten předmět, o kterým jsem před chvílí mluvil, bere jako podmět. Takže vážně uvažuju o tom, jestli takový pisatel vůbec ví, co to podmět a předmět vlastně je. No – neví, to je jasný! Pořád bych to ale ještě

spolknul a nenadával ti za to tak strašně moc, ale tadyhle jedna vážená VIP osoba tvrdí o jiné, neméně vážené VIP osobě: ŠÍŘÍ O MNĚ NEPRAVDIVÉ LŽI...“

Ted' se muž konečně zajíkl, takže ve sluchátku dokázal zaslechnout:

„Ale, Háno! Ty si mě s někým pleteš. Tady je Lucie Komínková.“

„Kdo?“ vyjekl.

„Tvá někdejší kolegyně z nakladatelství.“

Nastoupilo ticho.

„Promiňte,“ vykřikl muž.

„No tak, Háno! Ty máš sklerózu! A víš, že mě štveš, že jsi mě nepoznal? Člověče, nenut' mě, abych ti musela připomenout, že se mi říkalo...“

„Slečna Poirotová!“ vykřikl muž. „Prokristapána, to je ostuda! Ale už jsem tě poznal! Promiň, prosím tě, ona mi měla volat Majda, vzpomínáš si na ni? Od nás z někdejší redakce. Ona totiž ted' dělá... prostě mi dohodila jeden záskok, takovej melouch, že prej výhodnej a vlastně bezpracnej... no – to je jedno...“

„To je fakt jedno,“ souhlasila slečna Poirotová. „Potřebuju se tě, Háno, na něco zeptat. Ono se totiž asi něco děje, tak potřebuju spojení.“

„Někdo tě zatáhnul do detektivky?“ zasmál se. „Přímo jako jednu z postav?“

„To ještě nevím.“

„A ta detektivka je napsaná?“ zasmál se znovu. „Nebo se odehrává přímo v životě?“

„To taky ještě nevím. Ale spojení potřebuju.“

„Utěšuje mě, že zřejmě nejsem potenciální vrah. Nejsem podezřelý, to by sis mě nevybrala.“

„Vidíš, chyba v logice,“ zasmála se tentokrát ona. „Ten nejméně podezřelý je právě často padouch. Tak přijď, bydlím pořád na stejném místě.“